

Hür Çocukluğun Esir Kadınlarına

– meltem · 26 Nisan 2012

gözyaşlarım
damlar hevesizce
hala süt kokan göğsüne
on binlerce kilometreden...

geçirdiğim her atakta
odanın duvarları sızlar
başım düşer üstüne
yakaza avuntular üflersin

geceyi dil altına alan
histerik seherlerimin
nirvanası olur
tesbih kokan ellerin

değmesin
hür çocukluğumdan
gayba yakın
bana uzak dizeler...
ben şehla umutlarını
yadsı kıyılarda
sindirmiş bir kadını anne!

mor dağların sarı çiğdemlerini masal diye asma boynuma artık...
dizlerimi bağlamış kabuklu yaralarım geçti çoktan ağlamadım
ruhuma mil çekmiş gayyalarım var benim...

bir yokuşun başında
mağlup kaldığım aşkı da
o kuyuya ben ittim
üzülmedim sanma hiç...
yıldızlarım kayboldu
karanlığa soyundum
soğuksa da yalnızlık
üşümedim aldırma

dönmesin hür çocukluğumdan
yaşlanmamış dizeler
ben pembe gülüşleri
masumiyet mezarlığına
gömdürmüş bir kadını anne!

mavi boncuk saçıma yakışmıyor baksana
ak telleri alınma işliyorum an be an...
bir bebeğim yok diye sızlanmıyorum huysuzca
yarı yolda bırakan sebeplerim var benim...

kör kuyuda bekleyen tek hecelik sanrıyı
hortlatmaya korkarak
geri durdum bedbahtça...
ben susadım çatladım
bilmediğim urganı
salladılar hoyratça...

öpmesin hür çocukluğumu
asi firar bu dizeler
ben fersiz nefeslerini
besmelesiz ömrüne
yetirmiş bir kadını anne!